

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ρ Ε Θ Υ Μ Ν Η Σ

ΚΥΡΙΑΚΗ
Ι
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ
1928

ΕΤΟΣ ΣΤ. ΑΡΙΘΜΟΣ 287

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΝΙΚΟΣ ΑΝΔΡΟΥΛΙΑΔΗΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 10

ΤΟ ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

Δεν συνήλθον ούτε δια τὰ ιδιαίτερα τῆς τάξεως αὐτῶν συμφέροντα, οὐδὲ ἠκούσθη τοιαύτη φωνὴ εἰς τὴν εὐφραδίαν αἰθούσῃ τοῦ Παρθασοῦ, ἐνθα ἐπὶ πενθήμερον συνεζητοῦντο τὰ ἐπιποικίως ἐνδιαφέροντα τὸν Ἑλληνικὸν Λαὸν ζητήματα.

Δὲν ἦτο συνέδριον ἐπαγγελματιῶν, ἀλλὰ συνάντησις ἐπὶ τῷ αὐτῷ ἐπιστημονικῶν, οἱ ὅποιοι συνήλθον ἐξ ὅλου τοῦ Κράτους, ἵνα ἀνταλλάξωσι γνώμας διὰ τὴν βελτίωσιν τῶν κειμένων νόμων, προσαρμοζομένων πρὸς τὰς σημερινὰς ἀνάγκας τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ Λαοῦ.

Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης τὸ συνέδριον ἐσημείωσε μεγαλειώδη ἐπιτυχίαν καὶ ἐχαιρετίσθη ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου ὡς ἀπαρχὴ ἐπιστημονικῆς κινήσεως διδούσης πρὸς τὸ Κράτος τὴν γενικὴν γραμμὴν νομοθετικῆς κατευθύνσεως.

Εὐχόμενον τὸ συνέδριον ἵνα ἡ ἐκδικασίς καὶ περαιοσίς τῶν δικῶν συντελεσθῇ ἐντὸς βραχέως χρονικοῦ διαστήματος, βεβαίως διεμηνήνευσε τὸ δημοσίον φρόνημα τῶν πολιτῶν περὶ τοῦτου καὶ τὴν αἰσθημὴν δυσφορίας ὑπὸ τοῦ ὁποίου κατέχονται διὰ τὴν μεγάλῃν βραδύτητα ἡ ὁποία χαρακτηρίζεται τὴν περαιοσίαν καὶ ἐκδικασίαν αὐτῶν.

Καὶ διεμηνήνευον τὸ συνέδριον τὸν πόθον τοῦ Λαοῦ ὅπως τὰ δικαστικὰ χαρτόσημα περιορισθῶσιν εἰς τὸ ἐλάχιστον, διεδήλωσαν καὶ τὸν ἴδιον πόθον ὅπως ἴδῃ τὴν Ἑλληνικὴν δικαιοσύνην ἀποπέμψωσιν τὸ δίκαιον χωρὶς καὶ τὴν ἀναλίσκη τὸ ἀντικείμενον τοῦ δικαίου.

Ἄλλ' ἐκτὸς τούτων τῶν δύο θεμάτων ἀνεκινήθη καὶ παραδεκτὸς ὁμοφωνῶς ὑπὸ τοῦ συνεδρίου ἐγένετο ὁ καθορισμὸς τοῦ τρόπου τῆς βεβαίωσης τῶν ἀμέσων φόρων ὑπὸ τῶν ὁργάνων τοῦ Κράτους. Ἀνεγνωρίσθη ὅτι τὸ Κράτος ἐν τῇ πλειονείᾳ αὐτοῦ νὰ εἰσπράττῃ τὰ πλεονάματα μόνον τὰ ἴδια αὐτοῦ συμφέροντα κατωχύρησεν, ἐν ᾗ τὰ συμφέροντα

τῶν πολιτῶν καὶ καταστρατηγούμενα ὑπὸ τῶν ὁργάνων τοῦ Κράτους μένουσιν ἄνευ προστασίας καὶ διευπλώθησαν εἰς ἀπόφασιν τὰ ἐκ τῶν συζητήσεων συμπεράσματα ὅπως καὶ ὁ πολίτης ἐν ἴσῃ μοίρᾳ παρίσταται πρὸς τὸ Κράτος κατὰ τὴν βεβαίωσιν τῆς ἐπιβολῆς τῶν σχετικῶν φόρων.

Ταῦτα τὰ σπουδαιότερα τῶν θεμάτων ἐπὶ τῶν ὁποίων ἠσχολήθη τὸ συνέδριον. Τὰ συμπεράσματα τῶν συζητήσεων διευπλώθησαν εἰς εὐχὰς πρὸς τὸ Κράτος ὑποβληθείσας τοῖς ἀρμοδίοις καὶ διελύθη μετὰ τὴν ἀπόφασιν ὅπως ἐπιμείνῃ εἰς τὴν πραγματικῶν αὐτῶν, προσηγορῶντος τοῦ Κράτους εἰς τὰς ὁρδὰς ἀρχῆς τῆς ἐπιτήρησις καὶ καύοντος νὰ νομοθετῇ κατὰ τυχούσαν κακὴν ἐμπειρίαν εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχεν.

Τὸ β' συνέδριον τῶν δικηγόρων ὁρίσθη νὰ συνέλθῃ ἐν Θεσσαλονίκῃ τὸ προσεχὲς ἔτος κατὰ χρόνον προδιορισθόμενον ἐν καιρῷ.

Τὰς τεθείσας ἀρχὰς ὑπὸ τοῦ Α' συνεδρίου, τῆς πραγματοποιήσεως τῶν ἀποφασισθέντων καὶ τῆς διεμηνήνευσεως τῶν τάσεων τοῦ Λαοῦ καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ νομοθετικὸν ἔργον τῆς Κυβερνήσεως πρέπει νὰ ἐνστερνισθῶσιν αἱ σωματικαὶ ὁργανώσεις καὶ δι' ὑπομνημάτων αὐτῶν πρὸς τὸ β' συνέδριον νὰ ὑποδείξωσι τὰς κατ' ἰδίαν ἀνάγκας αὐτῶν. Θὰ γίνῃ ἐξέτασις αὐτῶν ἐπιστημονικῆ καὶ ἐν συνδιασμῷ πρὸς τὰς ἀνάγκας πασῶν τῶν ὁργανώσεων ὥστε αἱ ἀποφάσεις τοῦ συνεδρίου θὰ ἀπηχῶσιν τὸ πραγματικὸν αἰσθημα τοῦ Λαοῦ ὅλου πρὸς ἵκανοποίησιν τοῦ ὁποίου θὰ ὑποδειχθῶσι τὰ ἐνδεικνύμενα νομοθετικὰ μέτρα.

Τὰ συνέδρια τῶν δικηγόρων ὑπόσχονται τὴν ἀλληλεγγύην τῶν τάξεων καὶ τὴν ἐν πνεύματι δικαιοσύνης λύσιν τῶν ζητημάτων αὐτῶν. Θὰ ἀποβῶσιν ὁ συνεκτικὸς κρίκος τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ Κράτους καὶ ὡς πρὸς τοιαῦτα μετ' ἐμπιστοσύνης δέον νὰ ἀποβλέψῃ ὁλόκληρος ὁ Ἑλληνικὸς Λαός.

Εὐτυχισμένον καὶ ὑγιὲς τὸ 1928 εὐχεται ἡ «Δημοκρατία» εἰς τοὺς φίλους τῆς

στοὺς Ρωμίους πάγον. Ἐπῆρε ὁποῖος ἤθελε, ἂν καὶ ἤξευρα, πῶς, ἐν τῷ μεταξύ, οἱ Νεοῦ Ἕλληνες, ἄρσενικοὶ καὶ θηλυκοί, μ' ἐσχολίαζαν, μ' ἐσοῦρευαν, μ' ἐσυκοφαντοῦσαν, μόνον τους, χωρὶς ν' ἀκούω βέβαια, γιὰτὶ νὰ κάθωμαι μετὰ «Γερμανίδα». Κυρίως αἱ Ἑλληνίδες μας, τὰ θηλεῖά μας. Ἐπρεπε νὰ δώσω λογαριασμὸν, βλέπετε, σὲ ὅλους καὶ σὲ ὅλες, τί λέω καὶ τί σχεδιάζω μετὰ τὴν Γερμανίδα. Μήπως θὰ μετὰ «κλέψῃ» ἡ Γερμανίδα ἢ θὰ τὴν κλέψω λάθρα καὶ ὑπόυλος. Δύο ἢ τρεῖς Ρωμίοι ἐσηκώθησαν ἀπὸ τὰ καθίσματα τους, ἐπέρασαν πλησίον μας γιὰ ν' ἀκούσωσιν κατὰ τὴν ἰδίαν ἰδέαν πῶς κυττάζω τὴν Γερμανίδα καὶ πῶς ἡ Γερμανίδα μετὰ κυττάζει. Ἄλλὰ, ὅλοι τους καὶ ὅλες τους, γερμανικὰ δὲν ἔξερανε. Πῶς θὰ καταλαβαίνανε τὰ διαμειβόμενα μετὰ τὴν Γερμανίδα; Ἡ Γερμανίδα τὸ κατάλαβε καὶ μοῦ λέει:

—Τὶ παραξένοι, τί φιλοπερίεργοι τί ἀλλόκοτοι εἶναι οἱ Νεοῦ Ἕλληνες; Εἶμαι βέβαιη, πῶς ἀπ' οὐ φύγο θὰ σοῦ κάμωμαι ἀνακρίσεις κυρίως ἡ Ἑλληνίδες κυρίες, τί σοῦ εἶπα, τί μοῦ εἶπες, ἀπὸ ποῦ ἠθόσαμεν καὶ ποῦ πήγαμεν. Πράγματι: Ἡ Ἑλληνίδες μας μ' ἐκύτταζαν, σφόδρα ὑπόπτως μ' ἔνα παραξένο βλέμμα, μ' ἔνα ἐρωτηματικώτατο καὶ ὑπουλότατο μάτι. Ἄλλὰ, τὸ ἀπέδωκα στὴ ζέστη, στὸν θερμώτατον ἥλιον, στὰ νεῦρά των, στὸ τροπικὸν κλίμα. Ἐγὼ, πρὸς πείσμα των, διέταξα νὰ μὰς φέρουν δεῦτερο βίσκν—σόδα, πάλιν μετὰ πάγον. Στὶς δώδεκα, τὸ μεσημέρι, εἶπα στὴν Γερμανίδα, νὰ τὴν πάω στὸ σπίτι της. Τὴν πῆγα, καὶ ἐγύρισσα στὸ Ρωμῆϊκὸ κέντρο, σὲ τρία λεπτά. Ἡ ζέστη ἠδῆ ξάνετο. Ἐδαμῶνιζε τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα, ἔμψυχα καὶ ἄψυχα. Περισσότερον ὁμως ἐτρέλλαινε τοὺς Νεοῦ Ἕλληνας τῆς Τάγκας, ἄρρενας καὶ θήλειες, ὡς φύσει εὐεξάπτους, κουρλοῦς ἢ ζουρλοῦς, νευρικούς ἢ νευρόσπαστα.

Ἄλλὰ, μ' ἐφώνησε ἕνας Νεοῦ Ἕλληνας. Νὰ μὴ στὸ αὐτοκίνητό του καὶ νὰ πάμε στὸ τρία (3) χιλιόμετρο, ἔξω τῆς Τάγκας, στὸ κτήμα του, ἔξω τῆς Τάγκας, στὸ σπίτι του. Νὰ τοῦ πῶ τὴ γνώμη μου, τὴν ἰδέαν μου, γιὰ τὰ ἰνδικὰ του καρύδια, γιὰ τὸ μπαμπάκι του, γιὰ τὸ σκοινί του. Ἐπήγαμεν. Ἄλλ' ἦτο ἀδύνατον νὰ προχωρήσωμεν στὸ κτήμα του, ἀπὸ τὴ ζέστη. Κυρικώτατα καύματα. Ἐκάταμεν στὸ σπίτι του πέντε λεπτά. Ἡ κυρία του μὰς ἔφερε καφὲν καὶ νερὸ μετὰ πάγον. Μὰ ἦταν μισή μετὰ τὸ μεσημέρι. Μοῦ εἶπαν νὰ κάτσω νὰ φάμεν μετὰ τὸ μεσημέρι. Δὲν ἐδέχθηκα ὅμως. Γιὰτὶ, εἶχα στείλει, τὸ πρωτὶ, ἕνα πελώριο καὶ θαυμασιὸν ψάρι σὲ μίαν Ἑλληνίδα κυρίαν τῆς Τάγκας, ἡ ὁποία μετὰ τὸν ἄντρα της, μοῦχα πῆ πῶς μετὰ περιμένουν τὸ μεσημέρι στὴ 1 μ.μ. νὰ φάμεν μετὰ. Κρητικὸς μάλιστα ὁ Νεοῦ Ἕλληνας, Χανιώτης, φίλιτος. Ἡ κυρία του Σαντοῦνᾶ. Ὅσπερ εἶπα στὸν

των. Πῶς μορφεῖς νὰ φᾶς; Ἀνώνεις σὰν κερὶ. Τῆρεσαι. Πάσχεις, τρομερότατα. Δὲν μορφεῖς νὰ ἠουχίσης λίγο, ὄχι πολὺ τὸ μεσημέρι. Δοκιμάσεις, κάνεις πειράματα. Θέλεις κάποιαν ἀνάπαυσιν. Τούλάχιστο μισὴ ὥρα. Ἄλλὰ, γερμίζεις τὸ προσκέφαλό σου καὶ τὸ κρεβάτι σου ἀπὸ τὸ ἄρωμα. Θυμώνεις ἀγρίως, βρίζεις ἀσφρότατα τὴν φαυλοτάτην ζέστην, τὴν κυρίαν σου, τὴν δέσποτάν σου, τὴν διευθύνουσάν σε, ἀλλάσσεις τὰ ρούχά σου, βάζεις στεγνά καὶ καθαρά καὶ ζητᾷς λίγο δροσερὸ ἀεράκι κατὰ τὸ σκιερὸ κατὰ τὸ μὴ δεινῶς ἀπὸ τὸν καυστικώτατον ἥλιον πύσγον, κατὰ τὸ κρύο, κατὰ τὸ δροσερὸ, νερὸ, σπῆτι, δέντρο, ποτὸ.

ΑΓΗΣΙΑ. Σ. ΚΑΡΑΜΠΑΣΗΣ
Τάγκα. Ἀνατ. Ἀφρική.

ΔΙΗΓΗΜΑ

Τὴν ἴδια νύκτα τὸν Χριστοῦγενον

Ἄξεχαστε Μάριμα—Σπυρίδω, ἀνοικονόμητε Δέφερα, ἀνθρώπε μετὰ τὰ μπράτσα ἀτσάλια καὶ τὰ σιδερένια κόκαλα, ἀλίγυστε στρατοκόμει τῆς ζωῆς ποῦ κάποτε πάτησες τὸ κατώφλι τῆς Ἀθανασίας, ξεπερνώντας τὰ ἑκατὸ χρόνια γιὰ νὰ γκρεμισθῆς στὴν ἀνυπαρξία λίγο πρὸ ὕστερα, μετὰ τὴν ξαφνικὴν γρηγοράδα μιᾶς Ἀστραπῆς πᾶσθυσσε κόλας ὅσων κἂν τώρα φώτισε μετὰ τὴν τυφλωτικὴν φωτεράδα τῆς τὰ γύρω καὶ τὰ μακρὰ, πόσο σὲ θυμάμαι. Ὅσπερ ἔγενες στὸ ἠλιοβασιλευμένον σου, ἀγέρωχος καθὼς Ὀλύμπιος ποῦ ξεχάστηκε κάτω στὴ Γῆ, τραγουδοῦσες πάντα, καθὼς προφητεία ἀπὸ ἐνστικτο, ὄχι ἀπὸ φόβο, τὴν Κρητικὴν μαντινάδα «Χαρὰς τὴν τύχη σας βουνα ποῦ χάρο δὲ φοβάστε μὸ περιμένετε ἀνοιξὶ καὶ προσινοφοράστε». Κ' ἐγὼ γελοῦσα μαζί σου, ἀκάτεχος ἀκόμη ἀπὸ τίς πονηριὰς τῆς ζωῆς, γελοῦσα ἔτσι ποῦ θαρροῦσα, ποῦ πιστευα σὰς ἐδρακεντικὸς σύμβολο στὴν Ἀθανασία καὶ τοῦ Ἐρωτα. Μὰ πάλιν, δικαιοφροντάς σε, τὴν λόγιαζα Βουνὸ τὴν Ἀγάπη, ἔτσι ποῦ νὰ μὴ φοβάται χάρο, ἔτσι ποῦ νὰ καρτερᾷ καὶ ἔκεινη καθετόσο, τὴν ἀνοιξὶ, νὰ δυναμώσῃ καὶ ν' ἀπλώσῃ ἴσαμε τὰ τριόβια καὶ ἴσαμε τ' ἀκράνυχα. Μὰ ἐσύ, ποῦ ἦσουν ἡ ζωὴ

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΟΠΙΚΑ ΚΑΙΜΑΤΑ

ΤΡΟΜΕΡΩΤΑΤΗ ΖΕΣΤΗ

ΤΑΓΚΑ. Τέλη Νοεμβρίου 1927-

Μία κυρία Γερμανίδα, παλαιά μου φίλη, μετὰ συνήνησε, χθὲς, στοὺς δρόμους τῆς Τάγκας, λευκώτατα καὶ καθαρώτατα ρούχα ντυμένη. Ὁ ἥλιος ἔκαιε δαιμονιοδῆστατα. Ὁ ἴδρωτας ἔξ ὅλων τῶν περιπατητῶν τῆς Τάγκας ἔτρεχε «ποταμῆδον». Ἄπ' τὴν ζέστην καὶ τὴν «ἀντηλιάν» δὲν ἔβλεπε καλά νὰ περιπατῆς. Ἀπὸ τὴν ζέστην ἡ Γερμανίδα δὲν μ' ἐγνώρισε, στὴν ἀρχὴ, ἂν καὶ μ' ἐκύταζε, ἀπὸ μακρὰ καὶ ὅταν μοῦ πλησίασε. Τὸ κατάλαβα καὶ τῆς φώναξα, λίγο δυνατὰ, γερμανιστί. Ἡ κυρία ἔσταμνησε. Ἐχαιρετήσαμεν ἀλλήλους.

τρέχει ποταμὸς, ἀπὸ τὸ πρόσωπό μου».

Τῆς πρότεινα νὰ μ' ἀκολουθήσῃ γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα της μαζί μου, φλαρωτάς, κουβερτάζοντας, φιλοσοφώντας. Μετὰ ἠκολούθησε ὑψίστως εὐχαριστημένη, μετὰ γέλιο, μετὰ χαρὰ. Τὴν πῆγα στὸ Ρωμῆϊκὸ ἢ Ἑλληνικὸ Κέντρο τῆς Τάγκας. Ρωμίοι ἢ Νεοῦ Ἕλληνες ἄρκετοί, ἄρρενες καὶ θήλειες, μέσα καὶ ἔξω, στὸ προαίλιο. Ὅλοι μετὰ τὰ μαντηλάκια των, ἐσφογγίζα, τοὺς ἴδρωτάς των, ἀπὸ τὰ μούτρα τους. Πολλῶν τὰ ὑποκάμισσα καὶ τὰ πανταλόνια εἶχε περάσει ὁ ἴδρωτας. Ἐκάταμεν οἱ δύο μας. Ἐγὼ καὶ ἡ Γερμανίδα. Πάλιν, ἴδρωτες ἔκαμεν ἡ Γερμανίδα. Πάλιν, ἄθλιοι. Εἰτραξα, ἄγριοι, ἔλεινοι, ἄθλιοι. Εἰτραξα νὰ μὰς φέρουν δυὸ «βίσκν—σόδα» ἕνα δικὸ μου καὶ ἕνα τῆς φιλενάδας μου. Ἡ σόδες ἦσαν πράγματι καλὰ. Μὰ δὲν μ' ἐφθανε αὐτὸ. Ἐ